

ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੇ.

ਸਵਰਨਜੀਤ ਕੌਰ ਬਾਜਵਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

2008 ਦਾ ਸੀ.ਆਰ.ਆਈ. ਫੁਟਕਲ ਨੰ. 2720-ਐੱਮ

1 ਸਤੰਬਰ, 2008

ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ, 1973 — ਐੱਸ. 321—ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860 — ਐੱਸ. 306, 34— ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਸੰਪਤੀ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਵਾਦ ਲਈ ਉਸਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨਾਲ ਘਿਰ ਗਈ - ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਹਟਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ - ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਜਨਤਾ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ-ਇਜਾਜ਼ਤ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ-ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ-ਰਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ- ਅਦਾਲਤਾਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ - ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ, ਕਿ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਲਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਹਟਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਜਾਂ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਗਰਾਨ ਕਾਰਜ ਕਰਨੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਿਸੇ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਜਾਂ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ

ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਗੀ ਗਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮਨ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਿਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਧਾਰ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ

ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੀ ਉਪਲਬਧ ਆਧਾਰ ਹਨ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਆਪਣੇ ਪੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਸਖ਼ਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਮੰਨਣਯੋਗ ਸਬੂਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਲਈ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕਰਕੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣਾ ਠੀਕ ਸਮਝਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ।

(ਪਰਾ 12)

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਵਕੀਲ ਐਮ.ਕੇ.ਡੋਗਰਾ ਨੇ ਕੀਤੀ।

ਏ.ਐਸ.ਬਰਾੜ, ਡੀ.ਏ.ਜੀ., ਪੰਜਾਬ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ।

ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

(1) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, va ਵਿਧਵਾ ਜੋਫ ਆਰਮੀ, ਅਫਸਰ, ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਕਤਲ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਘਿਰ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਦਮ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੀ ਗਈ ਸਾਂਝੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੱਕ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਪ੍ਰਤੀ ਅਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਰਾਜ ਨੇ ਧਾਰਾ 321 ਸੀਆਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਭੇਜ ਕੇ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਔਰਤ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪੀ ਸੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਆਫ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਤੇ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਫਾਸਟ ਟ੍ਰੈਕ, ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਨੇ ਰਾਜ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਹੁਣ ਦੋ ਅਪਰਾਧਿਕ ਫਰਕ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਉਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ: 2008 ਦਾ ਐਮ 2720 ਅਤੇ 2007 ਦਾ 55144

ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੀ ਰਾਜ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇਸ ਸਾਂਝੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

(2) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਮੁਸੀਬਤ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਜਦੋਂ 15 ਅਪ੍ਰੈਲ 1997 ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਸੜਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਹਾਦਸੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਮਰਹੂਮ ਪਤੀ ਨਾਲ ਸਫਰ ਕਰ ਰਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਵੀ ਕਈ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਕਾਫੀ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੰਜੇ 'ਤੇ ਪਈ ਰਹੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਰਹੂਮ ਪਤੀ ਨਾਲ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਨੇ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਦੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ ਉਸਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਤੰਗ-ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਦੇਸ਼ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਮੁੱਦਾ ਕੋਠੀ ਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਮਰਹੂਮ ਪਤੀ ਨੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣਾ ਟਿਕਾਣਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਮੰਨ ਲਿਆ ਕਿ ਇਸ ਘਰ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।

(3) ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਲੜਕੇ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 1998 ਦਾ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 94 ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਕਤ ਮਕਾਨ ਵੰਡ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਹਿੱਸੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਨੇ ਆਰਡਰ 39 ਨਿਯਮ 1 ਅਤੇ 2 ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਅੰਤਰਿਮ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਜੋਂ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਕਤ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਸਮੇਤ ਇਸ ਕੋਠੀ ਵਿੱਚ 1996 ਤੋਂ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਨੇ 7 ਸਤੰਬਰ 1998 ਨੂੰ ਕੋਠੀ 'ਤੇ ਜਬਰੀ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਏ ਉਸ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲੁਧਿਆਣਾ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਕੋਠੀ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਟੈਲੀਫੋਨ ਬਿੱਲ, ਰਾਸ਼ਨ ਕਾਰਡ, ਗੈਸ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ, ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਕੋਠੀ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਂਝੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ (ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ) ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੰਡ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕੋਠੀ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸਹਿ-ਸ਼ੇਅਰਰ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤਰਿਮ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੰਗਿਆ, ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

(4) ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਰਾਹੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਖਚੇੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਾਕਾਮ ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ।

ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ. ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ 16 ਜੂਨ, 2000 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 452, 427, 342/506 ਆਈਪੀਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲਾ ਐਕਟ ਦੀ 25/27/54/59 ਤਹਿਤ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਘਰ ਦੀ ਕੰਧ ਢਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਇਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਔਰਤ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਝੂਠੀ ਅਤੇ ਬੇਤੁਕੀਤਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਰਿਵਾਲਵਰ ਨਾਲ ਲੈਸ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕੰਧ ਢਾਹਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸ 'ਤੇ ਬੈਂਡ ਗੁਮ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋੜਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਸੀ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਗੈਂਟੀ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੋੜਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਰਿਵਾਲਵਰ ਸਮੇਤ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੋੜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਰਿਵਾਲਵਰ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਗੈਂਟੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਇਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਬੇਤੁਕਾ ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ?

(5) ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ਾਇਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਝੂਠੇ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 427 ਅਤੇ 506 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ 22 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2004 ਨੂੰ ਪੂਰਕ ਚਲਾਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਤਰਾਸਾ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ. ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵੱਲੋਂ 8 ਨਵੰਬਰ, 2004 ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਵਧੀਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ, ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਨੇ ਧਾਰਾ 321 ਸੀ.ਆਰ. ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜੇ.ਐਮ.ਆਈ.ਸੀ., ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਪੀ.ਸੀ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਧਾਰਾ 452 ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸੰਯੁਕਤ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਠੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਵਿਰੁੱਧ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੀ 24 ਅਕਤੂਬਰ, 2007 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ 2007 ਦਾ ਨੰਬਰ M 15544।

(6) ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ। 2008 ਦਾ ਨੰਬਰ ਐਮ 2720 ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 323, 452, 427, 142, 148 ਦੇ ਤਹਿਤ, 23 ਅਗਸਤ, 2001 ਨੂੰ ਐਫਆਈਆਰ ਨੰਬਰ 158, ਮਿਤੀ 23

ਅਗਸਤ, 2001 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 149 ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਇਹ ਐਫਆਈਆਰ ਇਸ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ

ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਹ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ। ਮੌਜੂਦਾ ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਫਰਸ਼ ਢਾਹ ਕੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ, 2 ਜੂਨ, 2005 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 323/34 ਆਈਪੀਸੀ ਤਹਿਤ ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਚਲਾਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਜਾਂਚ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਇਸਤਗ਼ਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੰਬਿਤ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 321 ਕਰੋੜ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। 9 ਨਵੰਬਰ 2004 ਨੂੰ ਪੀ.ਸੀ. ਉਕਤ ਸੇਧ ਨੂੰ ਵੀ 24 ਅਕਤੂਬਰ, 2007 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ 2008 ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. ਐਮ 2720 ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(7) ਦੋਵਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਸਵਾਲ ਉੱਠੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ 321 ਕਰੋੜ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਲਈ ਪੀ.ਸੀ. ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਵਿਵੇਕ ਹੈ। ਧਾਰਾ 321 ਕਰੋੜ ਪੀਸੀ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ/ਸਹਾਇਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ, ਕੇਸ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ, ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਵੱਧ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦਾ ਵਿਵੇਕ ਛੱਡਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਲੰਬਿਤ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਹਟਣ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੁਬੰਧ P-2 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਏ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਗੈਰ-ਗਿਆਨਯੋਗ ਹਨ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਚਲਾਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ 'ਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਦੋਵੇਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(8) ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ 1 ਸਟ ਕਲਾਸ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਤੇ ਫੈਨਜ਼ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਕੁਝ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸਤਗ਼ਾਸਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਾਪਸ ਲੈਣ. ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ। ਰਿਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੇਧ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 321 ਸੀ.ਆਰ. ਪੀਸੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਨਿਆਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗਾ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਸਿਰਫ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ

ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਨਾਲ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗੁੱਟਬਾਜ਼ੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਸੁਰਤਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫਿਰ ਨੋਟਿਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੀ ਮੰਗ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧ ਗੈਰ-ਗਿਆਨਯੋਗ ਹਨ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫਿਰ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਆਇਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਨਤਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸਮਝਾਇਆ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 452 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਸਮਝੌਤਾਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨੋਟਿਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਬੰਧਤ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਦੋਵੇਂ ਹੁਕਮ ਹੁਣ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਅਧੀਨ ਹਨ।

(9) ਸੈਕਸ਼ਨ 321 ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਨਿਸਬਾਨ ਨੂੰ ਆਈਸੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਬਨਾਮ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਹਿਮਤੀ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਖਤਿਆਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਨਰੇਸ਼ ਪਾਂਡੇ (1) ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਾਜੇਂਦਰ ਕੁਮਾਰ ਜੈਨ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਪਲ. ਪੁਲਿਸ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (2), ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਰਤੱਵ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰੇ ਜੋ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਮਾਣਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਤੇ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਹੈ

- (1) ਏਆਈਆਰ 1957 ਐਸਸੀ 389
- (2) ਏਆਈਆਰ 1980 ਐਸਸੀ 1510

ਫੌਜਦਾਰੀ ਨਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ, ਇਸਦਾ "ਨਿਆਂ ਮੰਤਰੀ" ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ 321 ਕਰੋੜ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਾਵੀ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ। ਪੀ ਸੀ ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਸਾਵਧਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੌਕਸ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਰਾਜੇਂਦਰ ਕੁਮਾਰ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਸਾਰ ਦਿੱਤਾ:-

1. 1. ਕੋਡ ਦੀ ਸਕੀਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ।
2. ਇਸਤਗਾਸਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲੈਣਾ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਜ ਹੈ।
3. ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਹਟਣ ਦਾ ਵਿਵੇਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਇਹ ਵਿਵੇਕ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।
4. ਸਰਕਾਰ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।
5. ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਜਨਤਕ ਨਿਆਂ, ਜਨਤਕ ਵਿਵਸਥਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਸਿਰੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ

ਹੋਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਹਟ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਨਤਕ ਨਿਆਂ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਸਿਰੇ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਢੁਕਵੇਂ ਸਮਾਜਿਕ, ਆਰਥਿਕ ਅਤੇ, ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਟਾਮਨੀ ਹਾਲ ਐਂਟਰਪ੍ਰਾਈਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ।

6. ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
7. ਅਦਾਲਤ ਕਢਵਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰੀ ਫੰਕਸ਼ਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।
8. ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਉਹਨਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਹਟਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇਣ ਜਾਂ ਰੋਕਣ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਭਰੋਸੇ ਦਾ ਅੰਤਮ ਭੰਡਾਰ ਹੈ। ”

(10) ਸ਼ਿਓਨੰਦਨ ਪਾਸਵਾਨ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ, (3) ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਸੀਵੇਧਾਨਕ ਬੈਂਚ ਨੇ ਵੀ ਬਹੁਮਤ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਾਮ ਨਰੇਸ਼ ਪਾਂਡੇ ਅਤੇ ਰਾਜੇਂਦਰ ਕੁਮਾਰ ਜੈਨ ਦੇ ਕੇਸਾਂ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਢੇ ਰੀਡਿੰਗ ਤੋਂ ਵੀ, ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ, (i) ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਉੱਚੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ (ii) ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕੋਈ ਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਕਤ. ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਹੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਹਟ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ। ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਪਹਿਲ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਆਪਣੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਰਾ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਹੈ।

(11) ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸਤਰਾਸਾ ਤੋਂ ਹਟਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਗੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇਵੇ। ਦ

ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਕਥਿਤ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਕੱਠੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀਆਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਖਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ

ਮੰਨਣਯੋਗ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਬਤ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਾਪਸੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ, ਕਿ ਉਹ ਕਾਰਨ ਜੋ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰ ਮਾਪਦੰਡ ਹੋਣਗੇ, ਜੋ ਧਾਰਾ 321 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਗੇ।

(12) ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪਰ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਨਤਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸਤਰਾਸਾ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਿਹਤਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇੱਕ ਔਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਲਜ਼ਾਮ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੇਤੁਕਾ ਜਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਗੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਪਰ ਜਾਂਚ ਦੂਜੀ ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 323/34 ਆਈਪੀਸੀ ਅਤੇ 427/506 ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਐਫਆਈਆਰ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਕ ਔਰਤ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਤੋੜਨ ਲਈ ਇਕ ਹੱਥ ਵਿਚ ਗੈਂਟੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਰਿਵਾਲਵਰ ਚੁੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਧਦੀ ਉਮਰ ਦੀ ਔਰਤ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਜਿਹਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਉਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਅਸੰਭਵ, ਸਗੋਂ ਅਸੰਭਵ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੇ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਾਨ ਸਿਰਫ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣ ਲਈ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਕਰਨੂੰ ਅਧੀਨ ਉਸ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣਾ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਕੋਲ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਜਨਤਕ ਨਿਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਕੇਸ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਮਾਜਿਕ, ਆਰਥਿਕ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ। ਗੌਰਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਕਦਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਹ ਆਧਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਭਾਲਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਹੈ ਵਾਪਿਸ ਪਰ ਸਿਰਫ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੁਫਤ ਏਜੰਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ। ਜ਼ਾਹਰਾ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਹਟਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਜਾਂ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਲਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਨਿਗਰਾਨ ਕਾਰਜ ਕਰਨੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਿਸੇ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਜਾਂ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਹੋ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ

ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਮੰਗੀ ਗਈ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮਨ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਿਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ। ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਧਾਰ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੀ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੀ ਉਪਲਬਧ ਆਧਾਰ ਹਨ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਆਪਣੇ ਪੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਸਖ਼ਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਮੰਨਣਯੋਗ ਸਬੂਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਲਈ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਕੋਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਇਹਨਾਂ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਹਟਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਮੁੜ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਸ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਧਾਰਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ ਲਈ ਕਹੇਗੀ।

(13) ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਪਟਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

ਆਰ. ਐਨ. ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ

ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੇ.

ਜਸਬੀਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਬਲਿਕ ਸਕੂਲ ਟਰੱਸਟ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਰ

2008 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 2600

21 ਨਵੰਬਰ, 2008

ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, 1908 — OI-RL 9,0. 7RI. 11—ਟਰੱਸਟ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਟਰੱਸਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪਾਦਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ — ਟਰੱਸਟੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਲਿਖਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ — ਕੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ — ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਨਹੀਂ — ਜ਼ਰੂਰੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਗਲਤ ਜਥੇਬੰਦਕ ਜਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ- ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਧਿਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰੋ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮੁਦਈ ਵਜੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਇਸਲਈ, ਟਰੱਸਟੀ ਦੁਆਰਾ ਟਰੱਸਟ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪਾਦਿਤ ਮੁਦਈ ਨੂੰ O. 7 RI ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 11 ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਟਰੱਸਟੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਅਸਲ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ - ਕੀ ਅਰਜ਼ੀ Fd \ 22 RI ਦੇ ਤਹਿਤ ਐਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੁਦਈ-ਟਰੱਸਟ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਨ ਲਈ 10 ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. — ਹੋਲਡ, ਹਾਂ — ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਦੀ ਬਦਲੀ/ਲਾਜ਼ਮ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ ਟਰੱਸਟੀ